

som det fremgår af fremstillingen ovenfor under I. A. er tronfølgeloven af 1853 baseret dels på en række afkald på arveret til den danske trone, dels på en traktat, der blev underskrevet eller tiltrådt af alle datidens betydeligste europæiske stater. Det første problem, der må undersøges, er derfor, hvorvidt tronfølgelovens særlige tilblivelseshistorie medfører, at det ved en ændring af tronfølgen ikke er tilstrækkeligt at følge reglerne i grundlovens § 94.

A. Hensynet til de fyrstelige huse, der har meddelt samtykke til den i 1853 gennemførte tronfølgeordning for det daværende danske monarki.

Af de nævnte fyrstehuse kan de gottorpske linier (det tidligere russiske kejserhus og Oldenburgerne) helt lades ude af betragtning. For det første angik de rettigheder, på hvilke de renuntierede, alene hertugdømmerne, idet de ikke havde arveret til kongeriget Danmark, og da den danske tronfølge efter Wienerfreden af 1864 ikke længere angår hertugdømmerne, er det uden enhver retlig betydning, om de pågældende huse måtte protestere imod, at den ændres. Hertil kommer for det russiske kejserhus' vedkommende, at det, som tidligere omtalt, har overdraget sine rettigheder til Oldenburgerne. Hvad angår Augustenborgernes arvekrav, har disse aldrig været anerkendt fra dansk side, hvorfor man heller ikke i 1852 ønskede, at hertugen af Augustenborg i den tidligere omtalte erklæring skulle renuntiere på nogen ham tilkommende rettigheder. Tilbage står da alene efterkommerne efter de i 1851 nærmeste successionsberettigede personer uden for Frederik III's mandsstamme, nemlig prinsesse (senere dronning) Louises ældre broder og søster (nu henholdsvis fyrstehusene Hessen-Kassel og Luxembourg).

Imidlertid fremgår det af formuleringen af de sidstnævnte personers afkald, at det ikke alene gælder til fordel for prinsesse Louise og hendes agnatiske descendens, men for *hendes arvinger og efterkommere*, ligesom prinsesse Louise for *sig og sine arvinger og efterkommere* accepterede dette afkald. Indførelsen af kvindelig tronfølge inden for dronning Louises descendens vil således ikke kunne bevirke, at der fra andre kvindelige linier, som var nærmere beslægtet med den sidste oldenborgske konge, skulle kunne fremsættes krav om den danske trone.

De fjernere kvindeliner inden for Frederik III's efterslægt kan helt lades ude af betragtning, dels fordi de overhovedet ikke har afgivet noget samtykke til ordningen i tronfølgeloven af 1853, dels fordi indførelse af kvindelig succession i dronning Louises descendens ikke vil medføre nogen forringelse af en påstået successionsret i henhold til kongeloven. Kongeloven anerkendte jo netop — som tidligere omtalt — at nærmere kognater gik forud for fjernere kognater. Forøvrigt må det fastholdes, at den danske kongelovs arvefølge-regler er definitivt ophævet af de dertil kompetente danske myndigheder og derfor ikke i sig selv kan begrunde noget arvekrav for fremmede fyrstehuse.

B. Betydningen af Londontraktaten af 1852.

Det næste spørgsmål, der opstår, er, hvorvidt den omstændighed, at den nuværende tronfølgeordning er bekræftet ved traktat, indgået mellem eller bekræftet af næsten alle de daværende europæiske magter, gør det naturligt eller endog nødvendigt at indhente samtykke fra disse stater til en ændring af tronfølgeloven.

Herimod kunne for det første indvendes, at Londontraktaten i første linie havde til formål at sikre det daværende danske monarkis integritet, hvilket udtrykkelig betones i dens artikel 2, og at indholdet af traktaten derfor er betydningsløst efter Wienerfreden af